

VÄIKESE INGLI LOOD

Sild kake maailma vahel

LEIA A. STINNETT

VÄIKESE INGLI LOOD

Sild kahe maailma vahel

Kirjutanud ja joonistanud
Leia A. Stinnett

Originaaltiitel:

The Bridge Between Two Worlds

Avaldatud lepingu alusel kirjastusega

Light Technology Publishing

Eesti keelde tõlkinud
Riina Grethiel Leppoja

Trükitud trükikojas Bookmill

ISBN: 9985-9642-2-5

© 1996 Leia Stinnett

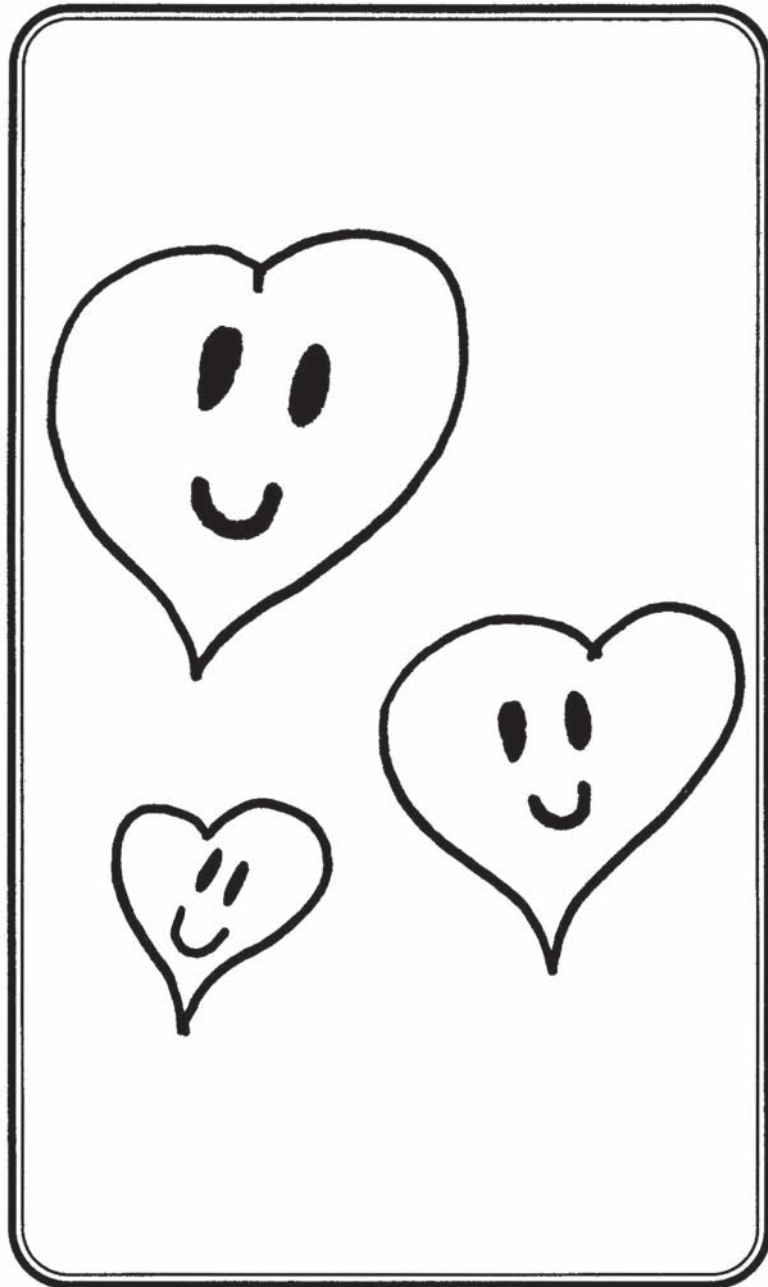
© Tõlge eesti keelde. OÜ Valgusesaar, 2005

Esikaanel "Tähe lapse mandala" sarjast "Tervendavad mandalad"

© Riina Grethiel, 2005

www.valgusesaar.ee

**Sild kahe maailma
vahel**

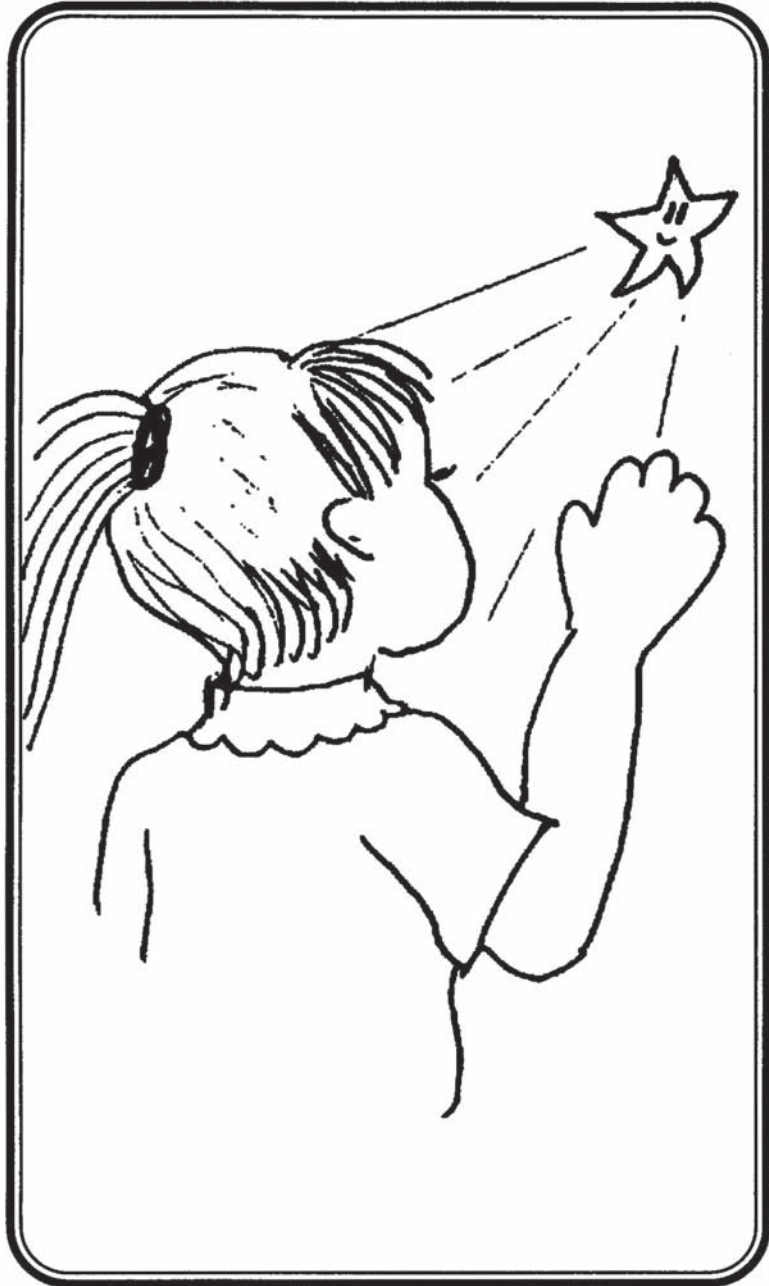

Saara seisis koduõuel. Ta oli oma pea nii sügavalt kuklasse kallutanud, kui vähegi sai. Vaadates üles, avarasse öötaevasse, täitusid tüdruku silmad hämmastusega sel ajal, kui ta pilk üle tuhandete sätendavate valguspunktide libises. Ta otsis midagi, millel oli tema jaoks väga eriline tähendus.

Loendamatute tähtede seas, mis taevalaotust täppisid, oli üks täht, mida Saara igal õhtul leida püüdis – see oli imelise kumaga täht, mis tüdrukut võimsa jõuga enda poole tõmbas.

Selle erilise tähega tundis Saara end seotud olevat – ta tundis sooja, tugevat sidet, kokkukuuluvuse tunnet. Neid tundeid oli tal raske teistele seletada. Tegelikult ei olnud Saara ka ise oma tunnetes kindel.

Jah, siin see oli. Tema väike teemant kesk taevalaotust säramas.

See oli üks väga suur ja ere täht, mis näis kiirgavat punastes, sinistes, rohelistes ning hõbedastes toonides. Saara vaatas valgusemängu tähelepanelikult, püüdes silmi mitte pilgutada, otsekui oleks ta kartnud oma tähte silmist kaotada.

Täna, kui Saara seda imeilusat tähte vaatas, täitusid ta silmad pisaratega, mis mööda põski alla voolasid. Oma südames igatses ta minna *koju* – kus iganes see kodu ka ei asuks. Ta ei mõistnud seda tunnet. Kas polnud siis lõppude lõpuks Maa tema kodu?

Kas polnud tal siis peret, kus kõik teda armastasid?

Kas polnud tal hulgaliselt ilusaid asju, kõike, mida üks tüdruk tema vanuses soovida võib?

Kuid sügaval oma sisemuses tundis Saara end õnnetuna. Ta oli erinev oma

vanematest ning kahest vennast. Tegelikult mõtles Saara sageli, et äkki on vanemad ta lapsendanud. Ta isegi püüdis mitmel korral vanematelt selle kohta aru pärida, kuid millegipärast jäi see küsimus tal iga kord kurku kinni.

Saara oli kirjutanud oma tähele ühe väga erilise luuletuse. See luuletus justkui voolas temast välja ühel õhtul, kui ta oma tähte parajasti magamistoa aknast silmitses. Ja täna lisas ta ka üsna armsa viisi järgmistele sõnadele:

*Sära, sära tähekene ere!
Öötaevast mulle vastu naerata.
Kui sind vaatan, näen üht nägu.
Kes küll oled sa?
Kuigi särad kõrgel ülal,
tean, et mind sa armastad.
Ja kui end tunnen üksikuna,
vaatan sind ning siis mu süda
taas täitub rõõmuga.*

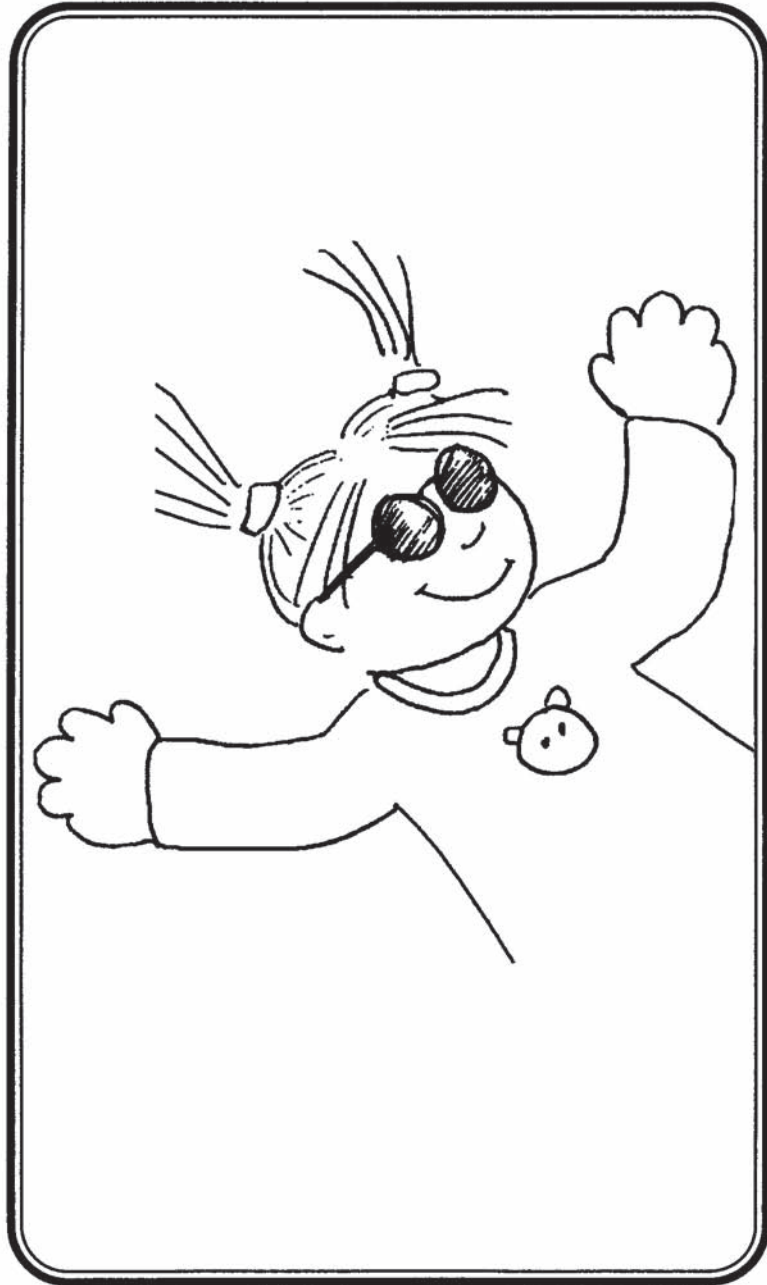

Ja kui Saara laulis seda laulu oma imeilusale tähele, näisid sätendavad värvid tõmbavat teda ühte erilisse paika tema enese sees ning tüdruku mõtted kandsid ta tagasi aega, mil ta alles siia maailma sündinud oli.

Ta suutis meenutada palju oma imikueast – kõneluste põhjal, mida vanemad pidasid nii omavahel kui oma sõpradega. Oli aegu, kui Saara nägi ka tegelikult kujutisi või pilte oma elust beebi või väikese lapsena. Ta tundis alati, nagu oleks ta ka tegelikult seal, uuesti läbi elamas aastaid, mil ta üles kasvas.

Ta mäletas, kuidas ema rääkis oma sõpradele Saara raskest sünnist. „Näis, nagu poleks ta tahtnudki sündida,“ oli Saara ema korduvalt kurtnud.

Ta mäletas ka seda, et oli beebina palju nutnud, magades vaevu kauem kui tund või paar ööjooksul. Vahel nägi ta nägemusi oma üleväsinud vanematest, hoidmas teda süles, kiigutades teda, püüdes igal võimalikul viisil panna teda oma silmi sulgema ning magama jääma.

Saara mäletas, et tundis end õnnetuna, kui oli väike laps. Kuid miks?

Ta oli väga tundlik oma keskkonna suhtes. Vanemad olid sunnitud kolima kuivemasse kliimasse Saara krooniliste nahapõletike ning peavalude tõttu. Uues kodus saabus mõningane kergendus, kuid probleem ei kadunud kunagi päriselt.

Ere valgus tegi Saara silmadele haiget. Väljas käies pidi ta kandma päikesepille või hoidma kätt silmade kohal, varjamaks neid päikese eest.

Tal oli võime kuulda ka kõige vaiksemaid hääli – hääli, mida teised inimesed kunagi ei kuulnud.

Tegelikult olid kõik tema tajud väga ergud, eelkõige aga tema võime tunda seda, mida teised inimesed tunnevad.

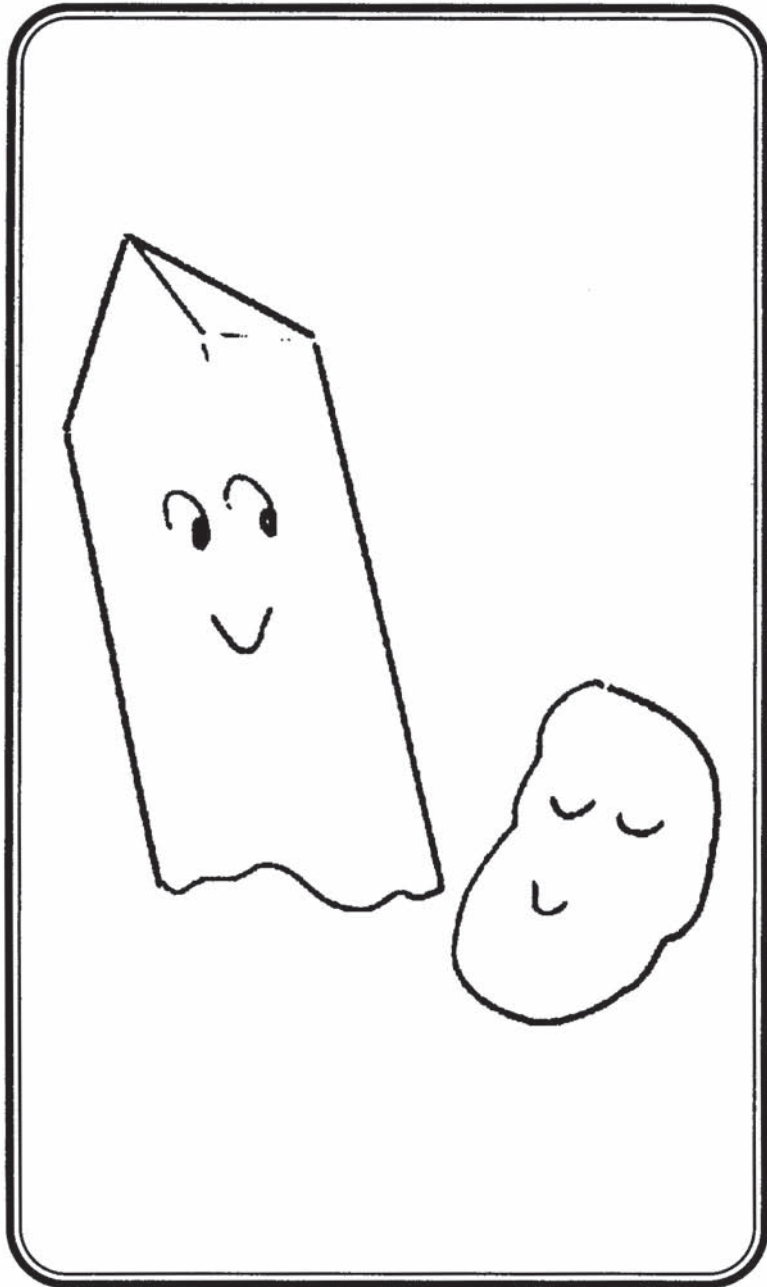
Palju kordi oli ta astunud ligi täiesti võõrastele inimestele, puudutanud neid õlast ning öelnud neile, et kõik on korras, et Jumal armastab neid ning Saara armastab neid, seega ei peanad end nii halvasti tundma.

Kui Saara tajus, et keegi on tema läheduses õnnetu, oli ka tema õnnetu. Mõnikord tulid tal isegi pisarad silma. Ta tundis teiste inimeste rõõmu, armastust, viha ning leina. Ta oli teadlik neist tunnetest kõikjal enda ümber ning alati polnud see tema jaoks just kõige meeldivam kogemus.

Oma võime tõttu tunda teiste inimeste tundeid meeldis Saarale kõige rohkem üksinda väljas olla ning Jumala imeilusat maailma nautida. Ta armastas puid, eelkõige vana paju nende tagahoovis. See puu jutustas talle lugusid inimestest, kes ammustel aegadel tema rippuvate okste varjus olid istunud.

Vana paju pakkus Saarale turvatunnet. Tüdruk võis toetada ennast vastu tugevat tüve ning kaduda sellest maailmast, varjatuna puu armuliste okste poolt. Ta tavatsetes laulda, sel ajal kui paju oksad õrna tuule käes edasi-tagasi liikusid.

Saara armastas lilli. Ta mängis nendega, kujutades ette, et iga lill on imeilus väike isiksus, kellel on oma tunded ning mõtted ja ka oma nimi.

Ta laulis sageli lilledele – ilusat laulu ühest kaugest kohast tähtede keskel. Ta ei olnud kindel, kust need sõnad ja viis pärinesid, kuid see laul tekitas temas hea enesetunde.

Ta kogus ka erinevaid kive, rivistas neid üles aknalauale või hoidis neid oma kapi serval.

Iga kivi näis ellu ärkavat, kui Saara kohal oli. Saara rääkis kividega, koheldes neid kui oma häid sõpru.

Kõik kivid – kõige kaunimatest kristallidest kuni kõige tavalisema halli kivi- ni, millel oli naljakas kuju – olid erilised ja omanäolised. Saara tundis, et igaüks neist on tähtis. Igal ühel neist on oma kindel ülesanne või muidu, nagu arvas Saara, poleks neid üldse Maa peal.

Kirjastuse Valgusesaar raamatusari indigolastele ja nende vanematele!

www.valgusesaar.com

VÄIKESE INGLI LOOD

Kirjutanud ja joonistanud Leia A. Stinnett

Inspireerituna peaingel Miikaeli poolt, on Leia Stinnetti sulest sündinud mitmeid imelisi ja sügavasisulisi raamatuid – eesmärgiga edastada nii lastele kui nende vanematele praegusel ajastul järjest olulisemaks muutuvaid sõnumeid. Väikese Ingli Lood on mõeldud eelkõige uuele, ka INDIGOLASTEKS nimetatud põlvkonnale, äratamaks neis lastes peituvaid võimeid ning avamaks nende kaasasündinud tarkust.

See raamatusari sisaldab südantavavaid ja paljudele olulistele küsimustele võimalikke vastuseid pakkuvaid jutustusi, samuti laste, aga ka nende vanemate vaimset teadlikkust ning tunnetamisvõimet arendavaid harjutusi, meditatsioone ning ülesandeid, mis toetavad meie vaimset kasvu ning on abiks eneseleidmise teekonnal. Raamatukeste sõnumid on lihtsad ja universaalsed ning nende loomise eesmärgi võib kokku võtta kord Miikaeli poolt Leiale öeldud sõnadega: “Koo*s aitame lapsi...*”

Avastades tšakraid

Õpime tundma, äratama ning tasakaalustama
oma kehas asuvaid energiakeskusi.

Ingel palus mul jätta teiega hüvasti

Ühe väikese poisi siit maailmast lahkumise kogemus.

Üks punane roos

Kaunis lugu andestamise, kaastunde,
armastuse ja jagamise õppetunnist.

Ühtsusevärv

Jutustus eraldumise õppetunnist ja selle ületamisest armastuse abil.

Kes kardab pimedust?

Kuidas sina oma hirmudest jagu saad?
See raamat räägib loo poisist, kes õppis oma hirme ületama.

Kus on Jumal?

Jutustus poisist, kes tahtis teada saada, mida sõna
„JUMAL“ siis ikkagi tähendab.

Sild kahe maailma vahel

Lugu tähelaps Saarast ja tema imepärastest võimetest.

Eestikeelset infot indigolaste kohta leiate:

www.valgusesaar.ee/indigo.htm

